

SV

SV

SV

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 29.9.2010
KOM(2010) 524 slutlig

2010/0278 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om effektiv övervakning av de offentliga finanserna i euroområdet

MOTIVERING

1. BAKGRUND

Den globala ekonomiska och finansiella krisen har tydliggjort och förstärkt behovet av bättre samordning och övervakning av den ekonomiska politiken inom Ekonomiska och monetära unionen (EMU). Befintliga instrument och metoder för samordning och övervakning gjorde det möjligt för EU rida ut en storm som ingen medlemsstat hade kunnat bemästra på egen hand. EU:s institutioner och medlemsstaterna reagerade snabbt och fortsätter att samarbeta för att återhämta sig från en kris som vår generation aldrig tidigare har upplevt.

Dessa erfarenheter har samtidigt tydliggjort brister och svagheter i det nuvarande samordnings systemet och i de befintliga övervakningsförfarandena. Det finns en bred enighet om att EMU-regelverket omgående bör stärkas, för att befästa makroekonomisk stabilitet och hållbara offentliga finanser som en förutsättning för en varaktig produktions- och sysselsättningstillväxt.

Krisen förändrade i ett slag de gynnsamma ekonomiska och finansiella förhållanden som hade rått fram till 2007 och visade än en gång att man inte i tillräcklig utsträckning hade tagit tillvara icke förutsebara inkomster under ekonomiskt goda tider för att skapa ett manöverutrymme när tiderna blev sämre. I de flesta medlemsstater kommer det att krävas en högst avsevärd konsolidering för att få den offentliga skulden att åter börja minska. Läget är desto mer akut eftersom samhällena och ekonomierna i EU måste hantera effekterna av åldrande befolkningar, vilket kommer att sätta ytterligare press på arbetskraftsutbudet och de offentliga budgetarna. För de flesta länder är det oerhört viktigt att sänka skuldnivåerna eftersom dessa har en negativ inverkan på ekonomiska incitament och tillväxt genom att leda till högre skatter och riskpremier.

Det viktigaste instrumentet för finanspolitisk samordning och övervakning är stabilitets- och tillväxtpakten, genom vilken fördragets bestämmelser om budgetdisciplin genomförs. Det är viktigt att stärka pakten både för att ge ökad trovärdighet åt den överenskomna samordnade strategin för tillbakadragande av finanspolitiska stimulanser (exitstrategin) och för att undvika att tidigare misstag upprepas. Syftet med de förslag som nu läggs fram är att stärka pakten genom att: i) förbättra dess bestämmelser utifrån gjorda erfarenheter, inte minst av krisen, ii) förse den med effektivare instrument för att kontrollera efterlevnad, och iii) komplettera den med bestämmelser om nationella budgetramverk. Dessa förslag ingår i en mer övergripande reform av den ekonomiska styrningen inom ramen för EU 2020-strategin, som omfattar förslag för att komma till rätta med makroekonomiska obalanser genom en kraftfullare övervakning också med varnings- och sanktionsmekanismer. De olika delarna av den ekonomisk-politiska samordningen, däribland övervakningen av strukturella reformer, ska integreras i en ny övervaknings- och granskningscykel, "den europeiska terminen". I denna sammanförs alla nuvarande procedurer enligt stabilitets- och tillväxtpakten och de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken, inklusive det samtidiga inlämnandet av stabilitets- och konvergensprogrammen och de nationella reformprogrammen.

2. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER

Kommissionen har informerat om huvuddragen i föreliggande förslag genom två meddelanden: *Förstärkt samordning av den ekonomiska politiken* av den 12 maj 2010 och

Förstärkt samordning av den ekonomiska politiken för stabilitet, tillväxt och nya arbetstillfällen – Verktyg för en kraftfullare ekonomisk styrning i EU av den 30 juni 2010. Kommissionen har valt att utfärda formella meddelanden för att visa sin vilja att föra en dialog med medlemsstaterna, Europaparlamentet och alla intressenter, och samtidigt lägga fram konkreta förslag om åtgärder.

I juni 2010 enades Europeiska rådet om att samordningen av den ekonomiska politiken inom EU omgående måste förstärkas. I överenskommelsen fastställdes de första riktlinjerna när det gäller stabilitets- och tillväxtpakten och övervakningen av de offentliga finanserna. Europeiska rådet enades särskilt om i) att stärka både de preventiva och de korrigerande delarna av stabilitets- och tillväxtpakten, bland annat genom sanktioner och med vederbörlig hänsyn till den särskilda situationen i medlemsstaterna i euroområdet, ii) att i samband med övervakningen av de offentliga finanserna lägga större vikt vid skuldens storlek och trendmässiga utveckling samt skuldnivåns övergripande hållbarhet, iii) att se till att alla medlemsstater har nationella budgetregler och budgetramverk på medellång sikt som är förenliga med stabilitets- och tillväxtpakten, och iv) att kvalitetssäkra statistiska uppgifter.

Europeiska rådet uppmanade den särskilda arbetsgruppen för ekonomisk styrning, som leds av dess ordförande och bildades i mars 2010, och kommissionen att snabbt gå vidare och se till att riktlinjerna genomförs i praktiken. Ett konstruktivt samarbete utvecklades mellan kommissionen och den särskilda arbetsgruppen. Kommissionen bidrog till den särskilda arbetsgruppens arbete genom att utfärda de ovannämnda meddelandena och genom tillfälliga insatser.

3. RÄTTSLIGA ASPEKTER

Den rättsliga grunden för stabilitets- och tillväxtpakten är artiklarna 121 och 126 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Stabilitets- och tillväxtpakten består av följande förordningar: Rådets förordning (EG) nr 1466/97 av den 7 juli 1997 om förstärkning av övervakningen av de offentliga finanserna samt övervakningen och samordningen av den ekonomiska politiken (paktens preventiva del), rådets förordning (EG) nr 1467/97 av den 7 juli 1997 om påskyndande och förtydligande av tillämpningen av förfarandet vid alltför stora underskott (paktens korrigerande del) samt Europeiska rådets resolution av den 17 juni 1997 om stabilitets- och tillväxtpakten. Dessa förordningar ändrades 2005 genom förordningarna (EG) nr 1055/2005 och (EG) nr 1056/2005 och kompletterades genom rådets rapport av den 20 mars 2005 om att förbättra genomförandet av stabilitets- och tillväxtpakten. Syftet med föreliggande förslag är att införa ytterligare ändringar av förordningarna (EG) nr 1466/97 och (EG) nr 1467/97. Fler kontrollinstrument föreslås i en ny förordning från Europaparlamentet och rådet om effektiv övervakning av de offentliga finanserna i euroområdet, på grundval av artikel 136 i fördraget i förening med artikel 121.6. Kraven på medlemsstaternas budgetramar är föremål för ett nytt direktiv från rådet på grundval av artikel 126.14. Syftet med direktivet är framför allt att närmare ange de nationella myndigheternas skyldigheter att följa bestämmelserna i artikel 3 i protokoll 12 till fördragen om förfarandet vid alltför stora underskott.

Syftet med den preventiva delen av stabilitets- och tillväxtpakten är att se till att medlemsstaterna för en försiktig och ansvarsfull finanspolitik, så att det inte krävs någon striktare samordning för att undvika att de offentliga finansernas hållbarhet äventyras, eftersom detta kan få negativa konsekvenser för EMU som helhet. Medlemsstaterna är därför skyldiga att lägga fram stabilitets- och konvergensprogram som visar hur de planerar att nå

sina budgetmål på medellång sikt, vilka fastställs i procent av BNP i strukturella termer (dvs. justerat för konjunktoreffekter och exklusive engångsåtgärder och tillfälliga åtgärder). Dessa differentieras mellan länderna för att ta hänsyn till statsskuldens storlek och åtaganden som avser den åldrande befolkningen, vid offentliga finanser i det närmaste i balans. Medlemsstater som inte når sitt medelfristiga budgetmål förväntas närma sig målet med en årstakt på 0,5 procent av BNP i strukturella termer.

Framstegen mot de medelfristiga budgetmålen har dock överlag varit otillräckliga, vilket gjorde de offentliga finanserna mycket sårbara för konjunkturedgången. Det strukturella saldoutöverskottet har dessutom i praktiken visat sig vara ett otillräckligt mått på de offentliga finansernas underliggande ställning i ett land, eftersom det är svårt att bedöma konjunkturläget i ekonomin i realtid och det inte tas tillräcklig hänsyn till icke förutsebara inkomstökningar och inkomstminskningar som inte står i direkt samband med konjunkturen (framför allt utvecklingen på bostads- och finansmarknaderna). Således hade flera länder ett till synes starkt budgetläge före krisen, men de förlitade sig i själva verket på icke förutsebara inkomster för att finansiera sina utgifter och när dessa inkomster försvann sköt ländernas budgetunderskott i höjden.

För att åtgärda dessa brister skulle den föreslagna reformen av den preventiva delen visserligen innebära ett bevarande av de nuvarande budgetmålen på medellång sikt och kravet på att underskott ska förbättras med 0,5 procent av BNP per år, men att de verkligen ska tillämpas genom att det införs en ny princip om försiktig finanspolitik. Principen innebär att den årliga utgiftsökningen inte får överstiga och – om det medelfristiga budgetmålet inte har uppnåtts – klart måste understiga en försiktigt beräknad BNP-tillväxt på medellång sikt, såvida inte det medelfristiga budgetmålet har överträffats med stor marginal eller den utgiftsökning som överskrider den försiktigt beräknade tillväxten på medellång sikt motsvaras av diskretionära åtgärder på inkomstsidan. Huvudsyftet är att se till att icke förutsebara inkomster inte spenderas, utan istället används för att minska skulden. Den nya principen kommer att vara den måttstock med vilken ländernas planer för sina offentliga finanser i stabilitets- och konvergensprogrammet kommer att bedömas. Om en medlemsstat inte följer utgiftsökningarnas överenskomna takt eller inte vidtar de föreskrivna inkomståtgärderna, kan det föranleda en varning från kommissionen. Om situationen består eller är särskilt allvarlig, föranleder detta en rekommendation från rådet om korrigerande åtgärder som utfärdas i enlighet med artikel 121 i fördraget. En sådan rekommendation skulle, även om den utfärdas inom ramen för den preventiva delen, för första gången och endast för länder inom euroområdet backas upp av en kontrollmekanism på grundval av artikel 136 i fördraget i form av en räntebärande deposition på 0,2 procent av BNP. Ett förfarande med ”omvänd röstning” införs beträffande denna räntebärande deposition: Efter det att en rekommendation har utfärdats, ska på kommissionens förslag depositionen betalas in, såvida inte rådet inom tio dagar motsätter sig detta med kvalificerad majoritet. Rådet får endast sänka depositionsbeloppet genom ett enhälligt beslut eller på kommissionens förslag och efter en motiverad begäran från den berörda medlemsstaten. Depositionen betalas tillbaka med ränta när rådet bedömer att den situation som var orsak till den inte längre föreligger.

Syftet med den korrigerande delen av stabilitets- och tillväxtpakten är att förhindra allvarliga finanspolitiska misstag som kan äventyra de offentliga finansernas hållbarhet och potentiellt även hota EMU. Medlemsstaterna har därför en skyldighet att undvika alltför stora offentliga underskott, vilka definieras som tröskelvärden för underskott (3 procent av BNP) och skuld (60 procent av BNP eller en minskning mot denna nivå som sker i tillfredsställande takt). Förfarandet vid alltför stora underskott (underskottsutförelsen), genom vilket förbudet mot

alltför stora underskott upprätthålls, innebär successiva steg som för euroländernas vidkommande i sista hand även kan inbegripa finansiella sanktioner.

Förfarandet vid alltför stora underskott har regelbundet tillämpats i enlighet med relevanta bestämmelser, även under de exceptionella förhållanden som rådde under finanskrisen, vilket bidrog till att stärka förtroendet för att den skulle kunna få en ordnad lösning. Ett antal brister har dock blivit tydliga. Även om underskotts- och skuldkriterierna i princip ska väga lika tungt och ihållande höga skuldnivåer kan anses utgöra ett allvarigare hot mot de offentliga finansernas hållbarhet än tillfälligt höga underskott, har nämnda underskottsförfarande i praktiken nästan uteslutande fokuserat på referenströskelvärdet ”3 procent av BNP”, medan skulden hittills har tillmätts marginell betydelse. Detta beror på att gränsvärdet för skulden inte är lika okomplicerat som gränsvärdet för underskottet, bland annat genom att det är oklart vad som utgör en tillfredsställande minskningstakt samtidigt som skuldkvoten påverkas mer av variabler som ligger utanför statens kontroll, framför allt inflationen. Underskottsförfarandet backas i princip upp av en stark kontrollmekanism, eftersom finansiella sanktioner kan och bör vidtas vid ihållande underlåtenhet att korrigera ett alltför stort underskott. Det kan emellertid hävdas att sådana sanktioner blir aktuella alltför sent i processen för att verkligen fungera avskräckande mot allvarliga finanspolitiska misstag, inte minst eftersom den ekonomiska situationen i det berörda landet kan ha förvärrats så mycket att hotet om böter blir mindre trovärdigt just när det borde tas på största allvar. Slutligen har den senaste krisen visat att om skyldigheten att korrigera ett alltför stort underskott stärker förtroendet för att stater kommer att kunna bevara sin betalningsförmåga, kan det vara nödvändigt att ta hänsyn till effekterna för EMU som helhet när man fastställer tidplanen för de korrigerande åtgärderna och korrigeringsprofilen.

För att åtgärda dessa brister läggs följande grundläggande förslag fram i syfte att reformera den korrigerande delen.

Skuldkriteriet i förfarandet vid alltför stora underskott måste bli tillämpligt i praktiken, framför allt genom att ett numeriskt riktmärke fastställs som visar om skuldkvoten minskar i tillfredsställande takt mot gränsvärdet på 60 procent av BNP. En skuldkvot på över 60 procent av BNP ska närmare bestämt anses minska i tillfredsställande takt, om differensen till referensvärdet på 60 procent av BNP under de senaste tre åren har minskat med en tjugondel per år. Att ett land inte lyckas uppnå detta numeriska riktmärke innebär dock inte nödvändigtvis att det kan fastställas ha ett alltför stort underskott, eftersom ett sådant beslut förutsätter att man tar hänsyn till alla relevanta faktorer, framför allt för att bedöma skuldutvecklingen. Sådana faktorer är t.ex. om skuldminskningen försvåras av en mycket låg nominell tillväxt, samt riskfaktorer som är kopplade till skuldstrukturen, den privata sektorns skuldsättning samt implicita skulder som rör den åldrande befolkningen. I linje med den ökade tonvikten på skuldbördan bör större hänsyn även tas till relevanta faktorer om ett land inte uppfyller underskottskriteriet, i det fall landets skuld understiger 60 procent av BNP.

Den föreslagna mer flexibla metoden ska ta hänsyn till de faktorer som är relevanta vid bedömningen av om det föreligger ett alltför stort underskott och kan även gynna länder som genomför reformer av sina pensionssystem, bortom den femåriga övergångsperiod som är idag förutses. Stabilitets- och tillväxtpaktens särskilda bestämmelser om reformer av pensionssystemen när det gäller underskottskriteriet utvidgas till att även gälla skuldkriteriet. För bedömningen av om skuldkriteriet är uppfyllt införs nämligen samma femåriga övergångsperiod, för att ta hänsyn till nettokostnaderna för sådana reformer. Slutligen bör lika stor hänsyn tas till om redan genomförda reformer av pensionssystem helt eller delvis har upphävts, både när ett underskottsförfarande inleds och när det avslutas.

Kontrollen av efterlevnaden av reglerna stärks genom att det införs en rad nya finansiella sanktioner för medlemsstater i euroområdet som ska tillämpas mycket tidigare i förfarandet och enligt en graderad skala. När ett land bedöms ha ett alltför stort underskott ska det närmare bestämt göra en icke räntebärande deposition på 0,2 procent av BNP, som omvandlas till böter om den första rekommendationen att åtgärda underskottet inte följs. Beloppet motsvarar den fasta komponenten i de sanktioner som redan föreskrivs i det sista steget av underskottsförfarandet. Det är också kopplat till EU-budgeten, vilket bör underlätta den övergång till ett kontrollsystem baserat på EU-budgeten som förutses i kommissionens ovannämnda meddelande av den 30 juni 2010. Om landet fortfarande underlåter att följa rekommendationen, trappas sanktionerna upp i enlighet med befintliga bestämmelser i stabilitets- och tillväxtpakten. För att minska risken för en godtycklig tillämpning föreslås en mekanism med "omvänd röstning" vid införandet av nya sanktioner under underskottsförfarandets successiva steg. I varje skede av underskottsförfarandet ska kommissionen närmare bestämt lägga fram ett förslag om sanktionen i fråga som anses ha antagits, om inte rådet inom tio dagar beslutar om motsatsen med kvalificerad majoritet. Den icke räntebärande depositionen eller bötesbeloppet kan rådet bara sänka eller upphäva genom ett enhälligt beslut eller efter ett konkret förslag från kommissionen, motiverat av exceptionella ekonomiska förhållanden, eller efter en motiverad begäran från den berörda medlemsstaten.

Kriterierna för att bedöma om rekommendationerna följs i varje skede, samt möjligheten att förlänga tidsfristerna för korrigeringen av det alltför stora underskottet, förtydligas dessutom genom att tonvikten uttryckligen läggs på de statsfinansiella variabler som kan antas stå under staternas direkta kontroll. Framför allt gäller detta utgifter, på samma sätt som den metod som föreslås beträffande den preventiva delen. Förutom landsspecifika omständigheter införs även en möjlighet att förlänga tidsfristerna i händelse av en allmän ekonomisk kris.

En effektiv tillämpning av EMU:s regelverk för budgetsamordning kan inte enbart förväntas uppnås genom att regler fastställs på EU-nivå. Genom att utformningen av finanspolitiken till sin natur är decentraliserad inom EU och att EU-reglerna generellt sett måste införlivas på nationell nivå, blir det avgörande att målen för EMU-regelverket för budgetsamordning avspeglas i de nationella budgetramverken. Ett nationellt budgetramverk består av de olika komponenter som utgör grunden för den finanspolitikens nationella styrning, dvs. den landspecifika institutionella policystruktur som ligger bakom de finanspolitiska besluten på nationell nivå. Detta omfattar system för nationalräkenskaper, statistikframtagning, prognosmetoder, numeriska regler för de offentliga finanserna, budgetförfaranden som styr alla led i budgetprocessen och framför allt ett budgetramverk på medellång sikt, samt finanspolitiska kopplingar mellan den offentliga sektorns olika undersektorer. Medlemsstaternas specifika behov och preferenser måste respekteras, men en del grundförutsättningar framstår som nödvändiga för att säkerställa minimikvalitet och förenlighet med EMU:s budgetramverk. Dessa behandlas i det förslag till direktiv om nationella budgetramverk som föreslås komplettera reformen av stabilitets- och tillväxtpakten. Till grundförutsättningarna hör först och främst att de mest grundläggande delarna av nationella budgetramverk, dvs. redovisnings- och statistikfrågor samt prognosmetoder, ska överensstämja med minimikrav på EU-nivå för att främja öppenhet och insyn och göra det lättare att övervaka de offentliga finansernas utveckling. Nationella budgetramverk måste även innehålla en flerårig budgetplanering, för att säkerställa att de medelfristiga mål som har fastställts på EU-nivå uppnås. Medlemsstaterna måste dessutom ha infört numeriska budgetregler som ska leda till att tröskelvärdena för underskotts- och skuldnivåer inte överskrids. Medlemsstaterna måste se till att dessa grundförutsättningar gäller inom alla den offentliga sektorns undersektorer. De nationella myndigheterna måste också garantera

öppenhet och insyn i budgetprocessen, genom att lämna utförlig information om befintliga medel utanför budgeten, skatteutgifter och ansvarsförbindelser.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om effektiv övervakning av de offentliga finanserna i euroområdet

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 136 jämförd med artikel 121.6,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) De medlemsstater som har euro som valuta har ett särskilt intresse i och ansvar för att föra en ekonomisk politik som främjar att den ekonomiska och monetära unionen fungerar smidigt och för att undvika åtgärder som äventyrar denna unions funktion.
- (2) Fördraget medger att särskilda åtgärder antas för euroområdet som går utöver de bestämmelser som gäller för samtliga medlemsstater, i syfte att den ekonomiska och monetära unionen ska fungera smidigt.
- (3) För att effektivisera övervakningen av de offentliga finanserna i euroområdet krävs ytterligare sanktioner. Dessa sanktioner bör stärka förtroendet för unionens ram för övervakning av finanspolitiken.
- (4) De regler som anges i denna förordning bör skapa ett rättvist, punktligt, graderat och verkningsfullt system för iakttagande av stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande och korrigerande delar, i synnerhet förordning (EG) nr 1466/97 av den 7 juli 1997 om förstärkning av övervakningen av de offentliga finanserna samt övervakningen och samordningen av den ekonomiska politiken² och rådets förordning (EG) nr 1467/97 av den 7 juli 1997 om påskyndande och förtydligande av tillämpningen av förfarandet vid alltför stora underskott³.

¹ EUT C , , s. .

² EGT L 209, 2.8.1997, s. 1.

³ EGT L 209, 2.8.1997, s. 6.

- (5) Sanktioner mot medlemsstater i euroområdet inom ramen för stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande del bör skapa incitament för en försiktig finanspolitik. En sådan politik bör sörja för att de offentliga utgifternas ökningstakt i normalfallet inte överstiger en försiktig tillväxttakt för BNP på medellång sikt, såvida en högre ökningstakt inte ledsagas av ökade offentliga inkomster eller diskretionära inkomstminskningar inte kompenseras av minskade utgifter.
- (6) En försiktig finanspolitik bör leda till att det medelfristiga målet för de offentliga finanserna uppnås och bibehålls. De medlemsstater som håller fast vid det medelfristiga målet för de offentliga finanserna bör därigenom få en säkerhetsmarginal gentemot referensvärdet för det offentliga underskottet på 3 % av BNP, vilket innebär snabba framsteg mot hållbara offentliga finanser, och samtidigt få finanspolitiskt manöverutrymme, särskilt med tanke på behovet av offentliga investeringar.
- (7) Inom ramen för stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande del bör incitamenten för en försiktig finanspolitik bestå i att en medlemsstat i euroområdet som inte genomför en tillräcklig budgetkonsolidering måste lämna en tillfällig räntebärande deposition. Detta bör ske när en medlemsstat, efter en första varning från kommissionen, fortsätter med en politik som även om den inte innebär en överträdelse av förbudet mot alltför stora underskott är oförsiktig och potentiellt skadlig för den ekonomiska och monetära unionens smidiga funktion, och när rådet därför utfärdar en rekommendation enligt artikel 121.4 i fördraget.
- (8) Den räntebärande depositionen, inklusive upplupen ränta, bör återlämnas till medlemsstaten när rådet är övertygat om att den situation som gav upphov till skyldigheten att lämna depositionen har upphört.
- (9) Inom ramen för stabilitets- och tillväxtpaktens korrigerande del bör sanktioner mot medlemsstaterna i euroområdet bestå i en skyldighet att lämna en räntelös deposition knuten till ett rådsbeslut om fastställande av förekomsten av ett alltför stort underskott och en skyldighet att betala böter om rådets rekommendation till korrigerande av det alltför stora offentliga underskottet inte efterlevs. Sådana sanktioner bör införas oavsett om medlemsstaten i fråga tidigare har ålagts lämna en räntebärande deposition.
- (10) Nivåerna på den räntebärande deposition, den räntelösa deposition och de böter som anges i denna förordning bör fastställas på ett sätt som innebär en gradering av sanktionerna inom ramen för stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande och korrigerande delar och som ger tillräckliga incitament för medlemsstaterna i euroområdet att efterleva unionens finanspolitiska regelverk. De böter knutna till artikel 126.11 i fördraget som specificeras i artikel 12 i förordning (EG) nr 1467/97⁴ består av en fast del som motsvarar 0,2 % av BNP och en rörlig del. Följaktligen säkerställs gradering och lika behandling av medlemsstaterna om den räntebärande deposition, den räntelösa deposition och de böter som anges i den här förordningen motsvarar 0,2 % av BNP, dvs. storleken av den fasta delen av de böter som är knutna till artikel 126.11 i fördraget.
- (11) På grundval av ett förslag från kommissionen efter en motiverad begäran av en medlemsstat i euroområdet bör rådet kunna reducera eller upphäva en sanktion som införts mot den medlemsstaten. Inom ramen för stabilitets- och tillväxtpaktens korrigerande del bör

⁴ EGT L 209, 2.8.1997, s. 6.

kommissionen också kunna föreslå att en sanktion reduceras eller upphävs på grund av exceptionella ekonomiska omständigheter.

- (12) En räntelös deposition bör återlämnas när ett alltför stort underskott har korrigerats, medan räntan för denna deposition och indrivna böter bör fördelas bland de medlemsstater i euroområdet som inte har ett alltför stort underskott och som inte heller är föremål för ett förfarande vid alltför stora obalanser.
- (13) Rådet bör få befogenhet att anta individuella beslut om genomförande av de sanktioner som anges i denna förordning. Som en del av rådets samordning av medlemsstaternas ekonomiska politik enligt artikel 121.1 i fördraget utgör dessa individuella beslut en integrerad uppföljning av de åtgärder som antas av rådet enligt artiklarna 121 och 126 i fördraget och förordningarna (EG) nr 1466/97 och (EG) nr 1467/97.
- (14) Denna förordning bör antas i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarande som avses i artikel 121.6 i fördraget, eftersom den innehåller allmänna regler för kontroll av efterlevnaden av förordningarna (EG) nr 1466/97 och (EG) nr 1467/97.
- (15) Eftersom målet att skapa ett enhetligt sanktionssystem inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det målet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Kapitel I

Syfte

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I denna förordning anges ett system med sanktioner för att skärpa efterlevnaden av stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande och korrigerande delar i euroområdet.
2. Denna förordning ska tillämpas på de medlemsstater som har euro som valuta.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

- (1) *stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande del*: det multilaterala övervakningssystem som anges i förordning (EG) nr 1466/97 av den 7 juli 1997,
- (2) *stabilitets- och tillväxtpaktens korrigerande del*: det förfarande för kontroll av alltför stora underskott i medlemsstaterna som regleras i artikel 126 i fördraget och förordning (EG) nr 1467/97 av den 7 juli 1997,

- (3) *exceptionella ekonomiska omständigheter*: omständigheter där ett underskott i den offentliga sektorns finanser anses överstiga referensvärdet endast undantagsvis i den mening som avses i artikel 126.2 a andra strecksatsen i fördraget och enligt förordning (EG) nr 1467/97.

Kapitel II

Sanktioner inom ramen för stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande del

Artikel 3

Räntebärande deposition

1. Om rådet till en medlemsstat riktar en rekommendation enligt artikel 121.4 i fördraget om att den måste vidta nödvändiga anpassningsåtgärder mot bakgrund av bestående eller särskilt allvarliga och betydande avvikelser från en försiktig finanspolitik i den mening som avses i artikel 6.3 i förordning (EG) nr 1466/97, ska rådet på förslag av kommissionen ålägga medlemsstaten att lämna en räntebärande deposition. Beslutet ska anses vara antaget av rådet såvida det inte med kvalificerad majoritet beslutar att avvisa förslaget inom tio dagar från kommissionens antagande. Rådet får ändra förslaget i enlighet med artikel 293.1 i fördraget.
2. Den räntebärande deposition som kommissionen föreslår ska uppgå till 0,2 % av den berörda medlemsstatens BNP under det föregående året.
3. För depositionen ska en ränta löpa som återspeglar kommissionens kreditrisk och den relevanta investeringsperioden.
4. Genom undantag från punkt 2 får kommissionen, efter en motiverad begäran från medlemsstaten i fråga riktad till kommissionen inom tio dagar från antagandet av den rådsrekommendation som avses i punkt 1, föreslå att beloppet av den räntebärande depositionen reduceras eller att den upphävs.
5. Om den situation som gav upphov till rekommendationen enligt punkt 1 upphör, ska rådet på förslag av kommissionen besluta att depositionen, inklusive upplupen ränta, återlämnas till den berörda medlemsstaten. Rådet får ändra kommissionens förslag i enlighet med artikel 293.1 i fördraget.

Kapitel III

Sanktioner inom ramen för stabilitets- och tillväxtpaktens korrigerande del

Artikel 4

Räntelös deposition

1. Om rådet i enlighet med artikel 126.6 i fördraget beslutar att en medlemsstat har ett alltför stort underskott, ska rådet på förslag av kommissionen ålägga medlemsstaten att lämna en räntelös deposition. Beslutet ska anses vara antaget av rådet såvida det inte med kvalificerad majoritet beslutar att avvisa förslaget inom tio dagar från kommissionens antagande. Rådet får ändra förslaget i enlighet med artikel 293.1 i fördraget.

2. Den räntelösa deposition som kommissionen föreslår ska uppgå till 0,2 % av den berörda medlemsstatens BNP under det föregående året.

3. Om medlemsstaten har lämnat en räntebärande deposition till kommissionen enligt artikel 3, ska den depositionen omvandlas till en räntelös deposition.

Om beloppet av en tidigare lämnad räntebärande deposition, inklusive upplupen ränta, överstiger beloppet av den begärda räntelösa depositionen, ska det överskjutande beloppet återlämnas till medlemsstaten.

Om beloppet av den begärda räntelösa depositionen överstiger beloppet av en tidigare lämnad räntebärande deposition, inklusive upplupen ränta, ska medlemsstaten skjuta till det resterande beloppet när den lämnar den räntelösa depositionen.

4. Genom undantag från punkt 2 får kommissionen, till följd av exceptionella ekonomiska omständigheter eller efter en motiverad begäran från medlemsstaten i fråga riktad till kommissionen inom tio dagar från antagandet av rådsbeslutet enligt artikel 126.6 i fördraget, föreslå att beloppet av den räntelösa depositionen reduceras eller att den upphävs.

Artikel 5 *Böter*

1. Om rådet i enlighet med artikel 126.8 i fördraget beslutar att en medlemsstat inte har vidtagit effektiva åtgärder till följd av rådets rekommendation inom den fastställda tiden, ska rådet på förslag av kommissionen besluta att medlemsstaten ska betala böter. Beslutet ska anses vara antaget av rådet, såvida det inte inom tio dagar från kommissionens antagande med kvalificerad majoritet beslutar att avvisa förslaget. Rådet får ändra förslaget i enlighet med artikel 293.1 i fördraget.

2. De böter som kommissionen föreslår ska uppgå till 0,2 % av den berörda medlemsstatens BNP under det föregående året.

3. Om medlemsstaten har lämnat en räntelös deposition till kommissionen enligt artikel 4, ska den depositionen omvandlas till böter.

Om beloppet av en tidigare lämnad räntelös deposition överstiger beloppet av de begärda böterna, ska det överskjutande beloppet återlämnas till medlemsstaten.

Om beloppet av de begärda böterna överstiger beloppet av en tidigare lämnad räntelös deposition, eller om någon räntelös deposition inte har lämnats, ska medlemsstaten skjuta till det resterande beloppet när den betalar böterna.

4. Genom undantag från punkt 2 får kommissionen föreslå att böterna upphävs eller att deras belopp reduceras, med anledning av exceptionella ekonomiska omständigheter eller efter en motiverad begäran från medlemsstaten i fråga riktad till kommissionen inom tio dagar från antagandet av rådsbeslutet enligt artikel 126.8 i fördraget.

Artikel 6
Återlämning av en räntelös deposition

Om rådet i enlighet med artikel 126.12 i fördraget beslutar att upphäva vissa eller samtliga av sina beslut, ska en räntelös deposition som medlemsstaten lämnat till kommissionen återlämnas till medlemsstaten.

Artikel 7
Fördelning av räntor och böter

De räntor som kommissionen uppbär på depositioner enligt artikel 4 och de böter som drivs in enligt artikel 5 ska utgöra andra inkomster enligt artikel 311 i fördraget, och ska fördelas bland de medlemsstater i euroområdet som inte har ett alltför stort underskott enligt artikel 126.6 i fördraget och som inte heller är föremål för ett förfarande vid alltför stora obalanser enligt förordning (EU) nr [.../...], i förhållande till respektive medlemsstats andel av de berättigade medlemsstaternas BNI.

Kapitel IV
ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 8
Omröstning i rådet

I fråga om de åtgärder som avses i artiklarna 3, 4 och 5 får enbart de medlemmar i rådet som företräder medlemsstater i euroområdet rösta, och rösten för den medlem i rådet som företräder den berörda medlemsstaten ska inte beaktas.

Kvalificerad majoritet av de medlemmar i rådet som avses i förra stycket ska definieras i enlighet med artikel 238.3 a i fördraget.

Artikel 9
Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den [...] dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den ...

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande